

29

Произходът на злото

За много умове причината за произхода и за съществуването на греха е повод за голямо объркване. Хората виждат действието на злото с неговите ужасни последици - нещастия и опустошения, и питат как е възможно да съществуват те, когато владее Безкрайният в мъдрост, в сила и в любов. Нещо, което не могат да си обяснят. Несигурни и съмняващи се, те стават слепи за истините, открити ясно в Божието слово и важни за спасението. С въпросите си за съществуването на греха някои се опитват да проникнат в неоткритото от Бога знание. Затова не могат да разрешат своите трудности. Когато изразяват съмнение или несериозни възражения, започват да ги представят като оправдание, за да отхвърлят думите на Священото писание. Други обаче не успяват да стигнат до задоволително разбиране на големия проблем за злото, защото традиции и погрешни тълкувания са затъмнили ученията на Библията за характера на Бога, за естеството на Неговото управление и за принципите Му по отношение на греха.

Невъзможно е да се обясни произходът и да се посочи причината за съществуването на греха. И все пак, може да се разбере достатъчно както за произхода, така и за крайната му участ, изявяващи напълно справедливостта и добротата на Бога в цялостното Му отношение към злото. В Священото писание няма нищо ясно от учението, че Бог в никакъв случай не е бил отговорен за навлизането на греха във вселената; че никакво произволно оттегляне на Божествената благодат, никакво несъвършенство на Божественото управление не са дали повод за възникването на бунт. Грехът е натрапен и за него не може да се посочи причина. Той е тайнствен, необясним; да го извиняваме, означава да го защитаваме. Ако бихме могли да оправдаем някак появата или причината за съществуването му, би престанал да бъде грях. Единствената му дефиниция е дадена в Божието слово: той е „престъпване на закона“, действието на принцип, противопоставящ се на великия закон на любовта - основата на Божественото управление.

Преди злото да навлезе, във вселената царуваха мир и радост. Владееше съвършена хармония по волята на Твореца. Любовта към Бога бе най-върховната реалност и любовта към ближния - безпристрастна. Христос, Словото, единородният Божи Син бе едно с вечния Баща - едно по естество, по характер и идеи,

единственото същество в цялата вселена, напълно посветено в плановете и намеренията на Бога. Чрез Христос действаше Отец при сътворението на небесните същества. „...чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти...“ (Колос. 1:16); и цялото небе отдаваше вярност и послушание в еднаква степен както на Христос, така и на Отец.

Тъй като законът на любовта бе основата на Божието управление, щастието на всички създания зависеше от съвършеното им съгласие с великите принципи на справедливостта. Бог желае всички Негови творения да Му служат от любов - да Му отдават почит, която извира от разумното оценяване на Неговия характер. Не Му е приятна вярност по принуда и дава на всички същества свободна воля, за да Му служат доброволно.

Но ето, че един ангел избра да използва погрешно свободата си. Грехът се породил за първи път у най-много почитения от Бога след Христос, с най-голяма власт и слава между небесните жители. Преди своето падение, Луцифер бе първият от осеняващите херувими, свят и непорочен. „Така казва Господ Йехова: Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина, в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни... Ти беше херувим, помазан, за да засеняваш; и аз те поставих, така щото беше на Божия свет хълм; ти ходеше всред огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в тебе“ (Езекиил 28:12-15).

Луцифер можеше да остане под Божието благоволение, обичан и почитан от всичките ангелски множества, употребявайки всичките си благородни сили за благословието на другите и за прослава на своя Създател. Но пророкът казва: „Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си“ (Езекиил 28:17). Малко по малко Луцифер започна да се отдава на желанието за себевъзвишаване. „...си поставил сърцето си, като че е Божие сърце...“ „А ти думаше в сърцето си: ...ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събрание богове..., ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния“ (Езекиил 28:6; Исаия 14:13, 14). Вместо да се стреми към утвърждаване на Божието върховенство в чувствата и верността на Неговите творения, стремежът на Луцифер бе да спечели тяхната служба и вярност. И пожелал славата, отдадена от безкрайния Бог на Неговия Син, князът на ангелите предяви претенция към властта - привилегия единствено на Христос.

Цялото небе се радваше да изявява слава и хвала на Твореца. И докато Бог бе почитан така, всички се наслаждаваха на мир и доволство. Но сега една дисхармонична нота разваляше небесното съгласие. Издигането на собственото „аз“ в противовес на плана на Твореца събуди предчувствия за зло в духовете на тези, за които прославата на Бога бе най-възвишеното нещо. Небесните съвети разискваха с Луцифер. Божият Син му представи величието, добротата и справедливостта на Твореца и святата, непроменима същност на Неговия закон. Сам Бог бе установил небесния ред; отклонявайки се от него, Луцифер щеше да унижи своя Творец и да си предизвика смърт. Но направеното с такава безгранична любов и милост предупреждение възбуди у него дух на съпротива. Позволи ревността към Христос да го победи и стана още по-решителен.

Гордостта от собственото величие разпалваше желанието му за върховенство. Оказаните високи почести не бяха оценени като дар от Бога и не събудиха

никакво чувство за благодарност към Твореца. Възгордя се от собствената си слава и високо положение и се устреми към равенство с Бога. Небесните множества го обичаха и почитаха много. Ангелите се радваха да изпълняват заповедите му; бе дарен с мъдрост и слава повече от всички тях. И все пак, Божият Син бе всепризнатият Суверен на небето, едно с Отца по сила, власт и авторитет. Христос вземаше участие във всички съвещания с Отца, докато Луцифер не бе тъй дълбоко посветен в Божествените намерения. „Защо - питаше мощният ангел - Христос да има първенство? Защо да бъде предпочитан?“

Напускайки мястото си на непосредствена близост с Бога, той започна да сее сред ангелите дух на недоволство. Стремеше се да възбуди недоволство срещу законите, управляващи небесните същества, за известно време тайно прикривайки и маскирайки с привидна почит към Бога истинската си цел. Убеждаваше, че те налагали ненужни ограничения. Тъй като естеството им било свято, ангелите трябвало да изпълняват само внушенията на собствената си воля. Стремеше се да спечели съчувствие, представяйки несправедливостта на Бога към него, загдето отдава най-висока почит на Христос. Твърдеше, че се стреми към по-голяма власт и почит не с цел да се издигне, а да осигури свобода за небесните жители, за да стигнат до по-висша степен на съществуване.

Бог в голямата Си милост дълго търпя Луцифер. Не го свали от високото му положение веднага след като за първи път се отдаде на духа на недоволство, нито дори когато започна да представя лукавите си домогвания пред верните ангели. Много пъти му бе предлагано прощение, при условие че се разкае и покори. За да се убеди в заблудата си, бяха полагани такива усилия, каквито само безгранична любов и мъдрост можеха да измислят. Дотогава духът на недоволство не бе познат в Небето. И самият Луцифер в началото не виждаше накъде отива. Не разбираше истинското естество на чувствата си. Но когато бе доказана безпричинността на недоволството му, се убеди, че не е прав, че Божествените изисквания са справедливи и трябва да ги признае пред цялото Небе. Стореше ли го, можеше да спаси себе си и много ангели. По това време не бе отхвърлил напълно верността си към Господ. Макар напуснал положението си на осеняващ херувим, пожелаеше ли да се върне при Бога, признавайки мъдростта на Твореца и задоволявайки се с мястото, което Той би му определил във великия си план, отново щеше да бъде възстановен на служба. Но гордостта му пречеше да се подчини. Упорито защитаваше поведението си с твърдението, че няма нужда от покаяние. И се отдаде без остатък на голямата борба срещу своя Създател.

Сега целият му мощен ум се пристрасти към измамата, за да спечели симпатията на командваните от него ангели. Дори фактът, че Христос го бе предупреждавал и съветвал, бе представен лъжливо, за да послужи на предателските му намерения. На най-тясно свързаните с него чрез пълно с любов доверие, Сатана се представяше като несправедливо осъждан - високото му положение не се почитало и свободата му била ограничавана. От криво излагане на Христовите думи премина към изопачаване и открити лъжи, обвинявайки Божия Син в намерението да го унижи пред небесните жители. Стремеше се също да предизвика и неискрено разискване с верните ангели. Всички, които не можеше да поквари и да привлече, обвиняваше в равнодушие към интересите на небесните същества. Обвиняваше Божиите верни точно в делото, което сам вършеше. И за да подчертае обвинението си за Божията несправедливост, фалшиво представяше

думите и постъпките на Твореца. Политиката му бе да обърка ангелите с тънки аргументи относно намеренията на Бога. Обикновено всичко обгръщаше в тайнственост и чрез изкусни извъртания хвърляше съмнение и върху най-ясните изявления на Йехова. Високото му положение, тясната връзка с Божественото управление придаваха още по-голяма сила на обясненията му и много ангели бяха заблудени да се присъединят в бунта срещу небесния авторитет.

В мъдростта Си Бог позволи на Сатана да продължи делото си, докато духът на недоволство назрее в открит бунт. Плановите му трябваше да бъдат развити напълно, та всички да видят истинската им природа. Високо издигнат като помазан херувим, Луцифер бе много обичан от небесните същества и се ползваше със силно влияние. Божието управление включваше не само небесните жители, но и всички сътворени от Него светове. Сатана вярваше, че успее ли в бунта да привлече на своя страна небесните ангели, би могъл да направи същото и в другите светове. Майсторски представяше своята позиция в спора, като за целите си си служеше с хитри извъртания. Силата му да измамва бе много голяма и с маската на фалша спечели предимство. Дори верните ангели не можаха да прозрат напълно характера му, нито да разберат накъде ги води неговото дело.

Луцифер бе така високо почитан и делата му - така тайнствени, че пред ангелите бе трудно да се разкрие истинското естество на действията му. Докато не се развиеше напълно, грехът нямаше да изглежда така лош, както е в действителност. Дотогава той не можеше да има място в Божията вселена и святите същества нямаша понятие за истинската му природа и зловредност. Те не можеха да прозрат ужасните последици, които щяха да настъпят след премахването на Божествения закон. Отначало Сатана прикриваше делото си под благовидно изповядване на вяроност към Бога. Претендираще, че се стреми да допринесе за прославата на Бога, за стабилността на Неговото управление и за благото на всички небесни жители. Всаждаше недоволство в умовете на поверените му ангели, а изкусно даваше вид, че се стреми да го премахне. Настояванията за някои промени в нарежданията и заповедите на Божието управление, оправдаваше с необходимостта да се запази единодушието в небето.

В Своето третиране на греха Бог можеше да прилага само правда и истина. А Сатана използва недопустимото за Бога - лицемерието и измамата. Бе се опитал да изопачи Божието слово и бе представил погрешно пред ангелите Божия план на управление, твърдейки колко несправедлив е Бог като натрапва на небесните жители закони и предписания. Като изисква подчинение и послушание от Своите творения, Той просто се стреми да издига Себе Си. Затова на небесните жители, както и на жителите на всички светове трябваше да се посочи ясно, че Божието управление е справедливо и законът Му - съвършен. Сатана се бе представил, че се стареа да допринесе за благото на вселената. Но истинският характер и намеренията на този похитител трябваше да бъдат разбрани от всички. Ето защо бе необходимо да му се даде време да се изяви чрез нечестивите си дела.

За причиненото от поведението му разногласие в небето, той обвини закона и Божието ръководство. Твърдеше, че целта му е да подобри постановленията на Йехова. Затова бе необходимо да покаже естеството на изискванията си и на практика да демонстрира предложените промени на Божествения закон. Собственото му дело трябваше да го осъди. От самото начало Сатана твърдеше, че не е бунтовник. Затова цялата вселена трябваше да види истинския лик на измамника.

Дори когато бе решено, че той не може да остане повече в небето, Безкрайната Мъдрост не унищожи Сатана. Бог можеше да приеме само служба от любов и верността на Неговите творения трябваше да почива на убеждението за справедливостта и добротата Му. Ако Сатана би бил унищожен, жителите на небето и на другите светове не биха могли да разберат Божията милост и справедливост, тъй като не бяха готови да схванат природата и последиците от греха. В такъв случай щяха да служат на Бога по-скоро от страх, отколкото от любов. Влиянието на измамника не би могло да бъде напълно премахнато, нито пък духът на бунт би бил напълно изкоренен. За доброто на цялата вселена през безкрайните времена злото трябваше да се остави да се размножи и узрее. Сатана трябваше да развие по-пълно своите принципи, та истинската светлина на обвиненията му срещу Божественото управление да се разкрие пред всички сътворени същества и правдата и милостта на Бога, и Неговият непроменим закон да бъдат поставени завинаги извън всяко съмнение.

Бунтът на Сатана трябваше да бъде урок за вселената през идващите векове, постоянно свидетелство за природата и ужасните резултати от греха. Сатанинските принципи на живот, пагубните им последици както върху хората, така и върху ангелите, щяха да покажат какви са плодовете от отстраняването на Божествената власт. Трябваше да засвидетелстват, че благополучието на сътворените от Бога същества е обусловено от съществуването на Божието управление и Неговия закон. Така за всички святи разумни същества историята на този ужасен експеримент на бунт трябваше да остане постоянно предпазно средство срещу измамата на престъплението, срещу извършването на греха и неизбежното наказание.

Големият бунтовник продължи да се оправдава до самия край на борбата в небето. Когато бе обявено, че заедно с всичките си последователи трябва да напусне жилищата на блаженството, той, водителят дръзко изяви презрението си към Божия закон. Отново потвърди, че ангелите не се нуждаели от контрол, а трябвало да бъдат оставени да следват собствената си воля, която винаги щяла да ги води правилно. Осъди Божествените нареждания като ограничаващи тяхната свобода и обяви, че целта му била да премахне абсолютизма на закона; че, освободени от това ограничение, небесните множества биха могли да стигнат до по-възвишено, по-славено състояние на съществуване.

Сатана и ангелите му единодушно хвърлиха изцяло вината за своя бунт върху Христос. Заявиха, че никога нямало да се разбунтуват, ако не били изобличавани. Упорити и предизвикателни в неверността си, безуспешно опитвайки се да премахнат Божия авторитет и в същото време твърдейки богохулно, че самите са невинна жертва на една потисническа власт, архибунтовникът и съмишлениците му най-сетне бяха изгонени от небето.

Същият дух, провокирал бунта в небето, все още продължава да вдъхновява бунта на земята. Политиката си сред ангелите Сатана продължи и сред хората. Духът му царува сега в чадата на непослушанието. И те като него се опитват да разрушат ограниченията на Божия закон и обещава на хората свобода чрез престъпване на предписанията му. Укорът на греха все още възбужда омраза и съпротива. Когато Божиите предупреждаващи вести започнат да действат върху съвестта, Сатана подвежда хората да се оправдават и да търсят у други съчувствие за грешния си живот. Вместо да поправят заблудите си, те разпалват ненавист сре-

шу упрекващия ги, като че ли той е единствената причина за техните трудности. Такъв е духът, проявявал се към всички, осмелили се да осъдят греха от дните на праведния Авел до наши дни.

Представяйки изопачено Божия характер, както бе правил и на небето - че Бог е строг и тираничен, Сатана подведе към грях и човека. А след като успя, заяви, че несправедливите Божии ограничения са причина за човешкото падение и за собствения му бунт.

Но сам Вечният провъзгласи характера Си: „Господ, Господ, Бог жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с верност; Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния...“ (Исход 34:6, 7).

Като изгони Сатана от небето, Бог изяви Своята справедливост и защити честта на трона Си. Но когато човекът съгреша, поддавайки се на измамите на отстъпилия дух, Бог доказа Своята любов, като отдаде единородния Си Син да умре за падналия човешки род. В изкуплението се разкрива характерът на Бога. Мощното доказателство на Кръста показва на цялата вселена, че Божието управление в никакъв случай не може да бъде обвинено за престъпното поведение на Луцифер.

В борбата между Христос и Сатана през време на земната служба на Спасителя характерът на великия измамник бе напълно разкрит. Нищо не можеше така действено да го лиши от чувствата на небесните ангели и на цялата вярна вселена, както жестоката му борба срещу Изкупителя на света. Дръзкото му богохулство, когато поиска от Христос поклонение, предизвикателството му да Го пренесе на планинския връх и на крилото на храма, коварното му очакване, изявено в поканата Христос да се хвърли от шеметната височина, непрестанната злоба, с която Го преследваше от място на място, настройваща сърцата на свещеници и народ да отхвърлят Неговата любов и накрая да викнат: „Разпни Го! Разпни Го!“ - всичко това удиви и възмути вселената.

Сатана подбуди света да отхвърли Христос. Князът на злото вложи всичката си мощ и хитрост, за да унищожи Исус, защото видя, че милосърдието и любовта на Спасителя, Неговата състрадателност и нежност разкриваха на света Божия характер. Оспорваше всяко намерение на Божия Син и използваше хората за свои оръдия, за да сее страдание и скръб в живота на Спасителя. Хитростите и лъжата, чрез които се опитваше да спъне Исусовото дело, омразата, проявявана чрез чадата на непослушанието, жестоките обвинения срещу Този, Чийто живот бе безпримерен в доброта - всичко произхождаше от вкорененото желание за отмъщение. Задържаният срещу Божия Син огън на завист и злоба, на омраза и мъст избухна на Голгота, а цялото Небе онемяло от ужас наблюдаваше сцената.

Когато голямата жертва бе принесена, Христос се възнесе на небето при Своя Отец, но отказа да приеме поклонението на ангелите, преди да е представил молбата Си: „Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които Си Ми дал...“ (Йоан 17:24). И тогава от престола на Бог Отец с неизразима любов и мощ дойде отговорът: „И поклонете се Нему, всички Божии ангели“ (Евр. 1:6). Върху Исус нямаше нито едно петно. Унижението Му свърши, жертвата Му бе принесена, дадено Му бе име над всяко друго.

Сега вината на Сатана оставаше без извинение. Разкрит бе истинският му характер на лъжец и убиец. Ясно се видя, че същия дух, с който управляваше

падналите под властта му човешки чада, би проявил, ако му бъде позволено, да управлява и небесните жители. Твърдеше, че отклоняването от Божия закон щяло да донесе свобода и прогрес; но стана ясно, че последиците са робство и израждане.

Лъжливите обвинения срещу Божествения характер и управление се явиха в истинската си светлина. Сатана бе обвинил Бога, че като изисквал от Своите творения покорство и поклонение, търсел просто въздигане на Себе Си; и бе заявил, че Творецът изисква себеотрицание от другите, а сам не го проявява, нито е склонен да направи дори и най-малката жертва. Но се показва, че за спасението на падналото и грешно човечество Владетелят на вселената е направил най-голямата жертва на любовта; защото „Бог в Христа примиряваше света със Себе Си“ (2 Кор. 5:19). Стана ясно също, че докато Луцифер бе отворил вратите за навлизането на греха, задоволявайки своето желание за почест и върховенство, Христос пък, за да унищожи греха, бе смирил Себе Си и бе станал послушен до смърт.

Бог бе изразил отвращението Си от бунта. Небето видя Неговата справедливост както в присъдата над Сатана, така и в изкуплението на човека. Луцифер бе заявил, че ако Божият закон е непроменим и наказанието за неговото престъпване неизбежно, то всеки престъпник трябва завинаги да бъде изключен от благоволенieto на Твореца. Твърдеше, че грешният човешки род не може да бъде изкупен и следователно е негова законна плячка. Но смъртта на Христос бе неоторим аргумент в полза на човека. Наказанието на закона се стовари върху Равния на Бога, човекът стана свободен да приеме Христовата правда и чрез живот на покаяние и смирение да победи мощта на Сатана. Така Бог показа, че е справедлив и в същото време - оправдаващ всички, вярващи в Исус.

Но Христос дойде на земята не само да издейства изкуплението на човека, да пострада и да умре. Дойде да „възвеличи закона“ и да го „направи почтен“. Дойде не само да покаже на жителите на света как да почитат закона, но и да изяви на тях и на всички светове във вселената, че Божият закон е непроменим. Ако можеха да бъдат пренебрегнати Неговите изисквания, не би имало нужда Божият Син да отдава живота си, за да изкупи нарушаването им. Христовата смърт доказва непроменимостта на закона. А жертвата, която безграничната любов принуди Отец и Сина да направят, за да бъдат изкупени грешниците, показва на цялата вселена - както нищо по-малко от този план на изкупление не би могло да покаже - че справедливостта и милостта са основните принципи на закона и на Божието управление.

При окончателното изпълнение на присъдата ще се види, че няма причина за съществуването на греха. Когато съдията на земята ще запита Сатана: „Защо се разбунтува срещу Мене и ограби поданиците на царството Ми?“, той, у когото се зароди злото, няма да може да обясни. Всяка уста ще онемее, всички бунтовни множества ще замлъкнат.

Кръстът на Голгота обявява закона за непроменим и в същото време възвестява на вселената, че грехът се заплаща със смърт. С предсмъртното издихание на Спасителя: „Свърши се!“, удари камбаната, обявяваща смъртта на Сатана. Изходът от продължилата толкова дълго велика борба бе решен и окончателното изкореняване на злото бе осигурено. Божият Син премина през портите на гроба, „за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч

дявола“ (Евр. 2:14). Тласнат от желанието си за възвишаване, Луцифер бе казал: „Ще възвиша престола си над Божиите звезди... ще бъда подобен на Всевишния“. Но Бог заяви: „...и те обърнах на пепел по земята... и не ще те има до века“ (Исая 14:13, 14; Езекиил 28:18,19). Когато дойде „денят, който ще гори като пещ...“, всичките горделиви и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче“ (Малахия 4:1).

Цялата вселена ще е свидетел на характера и последиците от греха. Ако окончателното му изкореняване бе станало в началото, щеше да уплаши ангелите и да опозори Бога. А сега ще докаже и оправдае любовта Му и ще възвеличи почитта към Него пред съществата на цялата вселена, щастливи да изпълняват волята и съхраняващи закона Му в сърцата си. Злото няма да се появи никога повече. Божието слово казва: „...бедствие няма да ви нападне втори път“ (Наум 1:9). Божият закон, похулен от Сатана като ярем на робство, ще бъде почитан като закон на свободата. Испитаното и устояло творение никога повече няма да се отклони от верността си към Този, Чийто характер е бил толкова пълно изявен като необхватна любов и безкрайна мъдрост.

Истината - отхвърлена

Във второто си послание към солунците апостол Павел предсказва голямото отстъпничество, което ще настане след установяването на папската власт. Той заявява, че Христовият ден няма да дойде, „докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи както Бог в Божия храм и представя себе си за Бог“ (2Сол. 2:3-4). А по-нататък апостолът предупреждава братята си, че „тайната на беззаконие тогава действа вече“ (2Сол. 2:7 - ЦП). Още в онова време той видя вмъкващите се в църквата заблуди, които щяха да подготвят пътя за развитието на папството. Малко по малко, отначало мълком, а след това и по-открито, с нарастваща сила и печелейки контрол над умовете на хората, „тайната на беззаконие“ напредваше в своето измамно и богохулно дело. Почти незабелязано обичаите на езичеството намериха място в християнската църква. Духът на компромис и съобразяване бе за известно време задържан от жестоките преследвания на езичеството срещу църквата. Но когато тормозът престана и християнството навлезе в царските дворове и палати, църквата замени скромната простота на Христос и апостолите с великолепието и надменността на езическите свещеници и владетели; замени изискванията на Божия закон с човешки теории и традиции. Външното обръщане на Константин към Христос в началото на IV в. предизвика голяма радост. Светският начин на живот, прикрит с измамна праведност навлезе в църквата. Сега вече делото на покварата започна бързо да се развива. Макар да изглеждаше, че езичеството е победено и изчезнало, всъщност то се оказа победителят. Духът му завладя църквата. Ученията, церемониите и суеверията му бяха въведени във вярата и богослужението на изповядващите се за последователи на Христос.

В резултат от компромиса между езичеството и християнството се разви „човекът на греха“, предсказан в пророчеството като противопоставящ се на Бога и възвишаващ се над Него. Тази гигантска система на фалшива религия е един шедьовър на силата на Сатана, паметник на неговите усилия да се настани на трона, за да управлява цялата земя според волята си.

Той се опита веднъж да направи компромис с Христос. В пустинята на изкушението дойде при Божия Син и като му показва царствата на света и тяхната слава, предложи да му даде всичко в ръцете само ако признае върховенството на

Княза на тъмнината. Христос смъмри аругантния изкусител и го принуди да се оттегли. Но Сатана се радва на по-голям успех, когато представя същите изкушения на човека. За да си осигури светски изгоди и почести, църквата бе подведена да търси благоволение и подкрепа от великите мъже на земята. Но като отхвърли по този начин Христос, тя бе изкушена да отдаде вярност на представителя на Сатана - римския епископ.

Една от главните доктрини на римокатоличеството е, че папата е видимият глава на всесветската църква на Христос, облечен с върховна власт над епископи и пастори във всички части на света. Нещо повече, на папата са били давани титли, принадлежащи само на Божеството. Бил е именуван „Господ Бог папата“ и е обявяван за непогрешим (виж Приложението). Претендира за почитта на всички хора. Сатана все още предявява изискванията си от пустинята на изкушението, но сега върши това чрез църквата в Рим и големи групи са готови да му се поклонят.

Но тези, които се боят от Бога и Го почитат, посрещат дръзкото и богохулно присвояване на чужди права, както Христос посрещна настояванията на коварния враг: „На Господа моя Бог да се кланяш и само Нему да служиш“ (Лука 4:8). Бог никога не е правил в Словото Си и най-малкия намек, че е определил някой човек да бъде глава на църквата. Учението за папското върховенство е точно противоположно на ученията в Писанието. Папата не може да има никаква власт над Христовата църква, освен ако я заграби.

Римокатолиците постоянно са обвинявали протестантите в еретизъм и съзнателно отделяне от истинската църква. Но обвиненията подхождат по-скоро на тях самите. Те смъкнаха знамето на Христос и се отклониха от „вярата, която еднаж завинаги бе предадена на светиите“ (Юда 3).

Сатана добре знаеше, че Свещените писания биха дали на хората възможност да схванат неговите измами и да се противопоставят на властта му. Именно чрез Словото Спасителят на света отблъсна сатанинските атаки. При всяко нападение Христос поставяше щита на вечната истина с думите: „Писано е!“ . На всяко предложение на противника Той противопоставяше мъдростта и силата на Словото. За да може да владее над хората и да наложи авторитета на папския похитител, Сатана трябваше да ги държи в невежество по отношение на Писанието. Библията би възвеличила Бога и би поставила ограничените смъртни хора на истинското им място. Затова нейните святи истини трябваше да бъдат скривани и задушавани. Ето каква логика възприе римската църква. В продължение на стотици години не бе разрешено разпространяването на Библията. На хората бе забранено да я четат или да я имат в къщите си. А на безчестни свещеници и прелати бе предоставено да тълкуват нейните учения, за да подкрепят твърденията си. Така папата трябваше да стане почти всеобщо признат заместник на Бога на земята, с власт над всяка църква и държава.

След като отстрани средството за откриване на заблудата, Сатана действаше вече според волята си. Пророчеството бе обявило, че папството ще „замисли да промени времена и закони“ (Даниил 7:25) и не се забави в този си опит. На повярвалите в Христос езичници бе даден заместител на идолите за поклонение. Така се поощри външното приемане на християнството и постепенно в неговото богослужение бе въведено поклонението на образи и мощи. Най-накрая указът на един вселенски събор (виж Приложението) утвърди цялата система на идолопокл-

лонство. За да довърши светотатственото си деяние, Рим се зае да заличи от Божия закон втората заповед, забраняваща почитането на образи, и да раздели десетата заповед на две, за да запази общия брой - десет.

Духът на отстъпки пред езичеството откри пътя за по-нататъшното незачитане на небесния авторитет. Сатана, служейки си с непосветени църковни водачи, посегна и на четвъртата заповед. Опита се да отстрани древната събота - денят, който Бог бе благословил и осветил (Бит. 2:2-3), и на нейно място да възвеличи спазвания от езичниците празник - „почетния ден на слънцето“. Отначало промяната ставаше прикрито. В първите столетия истинската събота се пазеше от всички християни. Те се застъпваха за честта на Бога, вярваха, че Неговият закон е непроменен и старателно пазеха светостта на предписанията Му. Но за да постигне целта си, Сатана работеше много хитро и деликатно чрез своите оръдия. За привличане вниманието на хората неделята бе обявена за празник в чест на възкресението на Христос. В неделя се провеждаха религиозни служби, но се възприемаше за ден на развлечение, докато съботата все още се почиташе свято.

За да приготви пътя за делото, което имаше намерение да извърши, бе внушил на евреите още преди идването на Христос да поставят за съботата най-строги изисквания, правещи почитането ѝ бремене. Сега, подпомогнат от фалшивата светлина, в която я бе представил, хвърли презрение върху нея като еврейска наредба. Докато християните общо взето продължаваха да пазят неделята като весел празник, той ги подведе да покажат омразата си към всичко еврейско, да направят съботата ден на пост, ден на тъга и печал.

В началото на четвъртото столетие император Константин издаде декрет, с който обявяваше неделята за официален празник на Римската империя (виж Приложението). Денят на слънцето се почиташе от неговите езически поданици и се спазваше от християните; с подобна политика императорът искаше да съедини противоречивите интереси на езичество и християнство. Той бе подтикнат да го стори от епископите на църквата, които, вдъхновени от амбиция и жажда за власт, осъзнаха, че ако християни и езичници почитат един и същ ден, това би насърчило езичниците във формалното приемане на християнството с цел да се увеличи силата и славата на църквата. Мнозина богобоязливи християни бяха постепенно подведени да зачитат неделята като ден, притежаващ до известна степен святост, но въпреки това приемаха за свята на Господа истинската събота и я съблюдаваха, послушни на четвъртата заповед.

Големият измамник не беше завършил делото си. Бе решил да събере християнския свят под знамето си и да упражнява сила чрез своя заместник - гордия понтифекс, претендиращ, че е представител на Христос. Чрез полупокаяни езичници, амбициозни прелати и обичащи света църковници, Сатана изпълни намерението си. От време на време се провеждаха големи събори, където се стичаха духовници от целия свят. При почти всеки събор съботата, установена от Господа, се понижаваше малко-помалко, докато неделята биваше възвишавана. Така езическият празник започна да се почита като Божествено постановление, докато библийската събота бе обявена за останала от евреите, а пазителите ѝ - за проклети.

Големият отстъпник успя да се издигне „над всеки, който се нарича Бог или на когото се отдава поклонение“ (2Сол. 2:4). Той бе дръзнал да промени единствената заповед от Божествения закон, която посочва на цялото човечество

истинския и жив Бог. В четвъртата заповед Господ е разкрит като Създател на небето и на земята и чрез това е разграничен от всички фалшиви богове. За възпоменание на сътворението седмият ден бе осветен като ден на почивка за човека. Бе отреден да напомня на хората, че Бог е източник на живот и обект на почитание и молитва. Сатана се стреми да отклони хората от тяхната вяроност към Бога и от покорство на закона Му; затова насочва усилията си най-вече срещу заповедта, посочваща Бога като Творец.

Днес протестантите твърдят, че възкресението на Христос в неделя е осветило този ден за християнска събота. Но в Писанията липсват доказателства за това. Нито Христос, нито апостолите Му са отдавали такава почит на него. Пазенето на неделята като християнска наредба води началото си от онази „тайна на беззаконието“, започнало да се развива още в дните на Павел. Къде и кога е осиновил Бог това дете на папството? Какво валидно основание може да се даде за една промяна, която Писанието не потвърждава?

В шестото столетие папството бе започнало сериозно да се утвърждава. Престолът на неговата мощ бе поставен в императорския град, а епископът в Рим бе провъзгласен за глава на цялата църква. Езичество отстъпи място на папството. Змеят бе дал на звяра „силата си, престола си и голяма власт“ (Откр. 13:2; виж Приложенияето). И тогава започнаха 1260-те години на папско потисничество, предсказани в пророчествата на Даниил и в Откровението на Йоан (Даниил 7:25; Откр. 13:5-7). Християните бяха принудени да избират: или да пожертват честността си и да приемат папските церемонии и богослужения, или да погубят живота си в тъмници, да бъдат избити чрез машини за изтезания, клади или чрез бравата на палача. Сега се изпълниха думите на Исус: „И ще бъдете предадени и даже от родители и братя, от роднини и приятели; и ще умъртвят някои от вас. И ще бъдете мразени от всички поради Моето име“ (Лука 21:16-17). Тормозът над верните избухна с още по-голяма ярост откогато и да било преди и светът се превърна в обширно бойно поле. В продължение на стотици години Христовата църква намираше спасение в уединение и мрак. Така казва пророкът: „Жената побягна в пустинята, гдето имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни“ (Откр. 12:6).

Въздигането на римската църква отбелязва началото на Тъмните векове. Колкото повече се увеличаваше мощта ѝ, толкова повече се сгъстяваше мракът. Вярата беше пренесена от Христос - истинската основа, върху папата в Рим. Вместо да се упоават на Божия Син за прощение на греховете и за вечно спасение, хората се доверяваха на папата, на свещениците и прелатите, на които бе дал власт. Бяха поучавани, че папата бил техният земен ходатай, че никой не може да се приближи до Бога, освен чрез него; и още, че той вместо Бога бил техен защитник. Затова трябвало безусловно да му се подчиняват. Едно само отклонение от изискванията му беше достатъчна причина за най-жестоко наказание на телата и душите на нарушителите. Така умовете на хората биваха отклонявани от Бога и насочвани към грешащи, заблуждаващи се и жестоки хора, дори нещо повече - към самия Княз на тъмнината, упражняващ властта си чрез тях. Грехът бе прикрит под маската на светостта. Когато Писанията се потъпкват и човек започва да мисли за себе си като за най-върховно същество, тогава трябва да очакваме само измама, лъжа, притворство и покваряващо нечестие. С издигането на човешки закони и традиции се откри покварата, която винаги следва като резултат от пренебрегването на Божия закон.

Това бяха опасни дни за Христовата църква. Верните знаменосци бяха в действителност малко. Макар че истината не бе оставена без свидетели, понякога изглеждаше, че заблудата и суеверието ще надделеят напълно, а истинската религия ще изчезне от земята. Евангелието бе почти изгубено от погледа, формите на религията бяха умножени, а хората - обременени със строги изисквания.

Бяха поучавани не само да признават папата като свой ходатай, но и да разчитат на собствени дела, за да изкупят греха си. Дълги поклоннически пътешествия, дела на покаяние, поклонение пред мощи, изграждане на църкви, храмове и олтари, плащане на големи суми за църквата и много други подобни дела се предписваха, за да се укроти Божият гняв или да се осигури Неговото благоволение; като че ли Бог беше човек, който се разгневява от дреболии или се успокоява с дарове или с дела на покаяние!

Въпреки че порокът преобладаваше даже сред водителите на римската църква, влиянието ѝ растеше постоянно. Около края на осми век папистите изявиха претенцията, че в първите векове от църковната история епископите в Рим са притежавали същата духовна власт, която сега са си присвоили. За да затвърдят своето домогване, трябваше да употребят някои средства, придаващи ѝ авторитет; и това също бе с готовност внушено от бащата на лъжата. Древни ръкописи се подправяха от калугери. Открити бяха декрети на събори, за които не бе и чувано дотогава, потвърждаващи всесветското върховенство на папата още от най-ранни времена. Отхвърлилата истината църква лакомо възприе измамите (виж Приложението).

Малкото верни, които градяха на истинската основа (1Кор. 3:10-11), бяха обърквани и затруднявани, защото сметта на фалшивото учение спъваше делото. Подобно на строителите на ерусалимската стена през дните на Неемия някои бяха готови да кажат: „Силата на бременосците вече отслабна, а пръстта е много; ние не можем да градим стената“ (Неемия 4:10). Изтощени от постоянната борба срещу преследването, измамата, нечестият и всяко друго препятствие, което Сатана можеше да измисли, за да спре напредъка им, някои верни строители се разколебаха и заради спокойствието и сигурността на имуществото и живота си се отдръпнаха от истинската основа. Други, неустрашими пред съпротивата на враговете, смело обявяваха: „Не се бойте от тях; помнете великия и страшен Господ...“ (Неемия 4:14), и продължаваха делото, всеки препасан с меч (Еф. 6:17).

Същият дух на омраза и съпротива спрямо истината е вдъхновявал Божиите врагове във всеки век и същата бдителност и вяност са се изисквали от Неговите служители. Думите на Христос към първите апостоли са приложими и за последователите му в последното време: „А каквото казвам на вас, на всички го казвам: Бдете!“ (Марко 13:37).

Мракът се съгъстяваше все повече. Поклонението пред образи стана нещо обикновено. Пред икони се палеха свещи и се произнасяха молитви. Вземаха надмощие най-абсурдни суеверни обичаи. Умовете на хората бяха така завладени от суеверие и предразсъдъци, че разумът бе загубил сякаш своята сила. Щом самите свещеници и епископи обичаха удоволствията, бяха похотливи и покварени, можеше ли да се очаква друго от надяващия се на тяхното ръководство народ, освен да затъне дълбоко в невежество и пороци.

Поредна стъпка на папско възвеличаване бе направена в единадесетото столетие, когато папа Григорий VII обяви съвършенството на римокатолическа-

та църква. Между другите твърдения, които той излагаше, имаше и едно, обявяващо че църквата никога не е бъркала според писанията, нито някога ще сбърка. Но Писанията не даваха доказателства за това. Гордият понтифекс претендираше също, че има властта да сваля царе и обявяваше, че никой не може да отмени произнесена от него присъда, нещо повече, в правото си е той да отменя решенията на другите (виж Приложението).

Поразителна илюстрация за тираничния характер на този защитник на непогрешимостта бе постъпката му с германския император Хенрих IV. Понеже дръзнал да незачете папския авторитет, монархът бе отлъчен от църквата и детрониран. Ужасен от дезертьорството и заплахите на собствените си принцове, окужани от папския указ в бунта срещу него, Хенрих се видял принуден да се помири с Рим. Заедно със съпругата си и един верен слуга той прекосил Алпите посред зима, за да се смири пред папата. Като стигнал до замъка, където Григорий се бил оттеглил, бил въведен без охрана в един външен двор и там, в суровия зимен мраз, гологлав и бос, облечен с мизерна дреха, очаквал позволенията на папата да му се представи. Чак след тридневен пост и изповед понтифексът благоволил да го опрости. Дори и това направил при условие, че императорът ще чака специалното папско одобрение, преди да постави отново на себе си отличителните знаци на своето царско достойнство и да започне да упражнява царската си власт. И Григорий, възхитен от своя триумф, се хвалел, че в неговите задължения влизало да смирява гордостта на царете.

Какъв поразителен контраст между надменността на надутия понтифекс и кротостта и благородството на Христос, Който Се представя като стоящ пред вратата на сърцето, молещ да влезе вътре и да внесе прощение и мир, Който учеше учениците си: „Който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга“ (Матей 20:27).

Следващите столетия свидетелстват за постоянно увеличаване на заблудите в идващите от Рим доктрини. Дори преди да се утвърди папството, ученията на езически философи привличаха вниманието и упражняваха известно влияние в църквата. Мнозина, които изповядваха, че са духовно променени, все още се придържаха към изискванията на езическата си философия. И не само че продължаваха да я изучават, но я налагаха и на други като начин да разширят влиянието си между езичниците. Така в християнската вяра се вмъкнаха сериозни заблуди. Най-явната между тях бе вярата в естественото безсмъртие на човека и в неговото съзнателно състояние след смъртта. Това учение положи основата, върху която Рим въведе призоваването на светиите и обожаването на Дева Мария. Оттук произлезе и ереста за вечните мъки на непокаяните, вмъкнала се от по-рано в папското изповедание.

След това бе подготвен пътят за приемането на още една езическа измислица, наречена „чистище“. Рим я използваше, за да плаши доверчивите и суеверните. Според нея съществува място за мъки, където душите на хората, незаслужили вечна гибел се наказват и след като се освободят от нечистотата, биват допускани в небето (виж Приложението).

Още една изфабрикувана измислица бе нужна на Рим, за да се възползва от страховете и пороците на своите последователи. Достави им учението за индулгенциите. На всички, които биха участвали във войните на понтифекса за разширяване на неговата земна власт, за наказване на враговете му или за

изтребване на всички, посмели да отрекат духовното му върховенство, бе обещавано пълно опрощаване на минали, настоящи и бъдещи грехове и спасяване от следващите ги мъки. Хората бяха учени също, че като изплащат пари на църквата, могат да освободят от греха себе си, а също и душите на умрелите си приятели, задържани в мъчителните пламъци на чистилицето. Чрез такива средства Рим пълнеше своите каси, поддържаше разкоша, великолепието и порока на претендиращите, че са представители на Оня, Който нямаше къде глава да подслони (виж Приложението).

Библейската наредба за Господнята вечеря бе заменена с идолопоклонническата жертва на литургията. Папските свещеници претендираха с невъзмутимо лицемерие, че превръщат простия хляб и вино в действително „тяло и кръв Христови“ (*Кардинал Вайсман. Реалното присъствие на тялото и кръвта на нашия Господ Исус Христос в блажената Евхаристия, доказано от писанията. Лекция 8, отд. 3, параграф 26*). С богохулствена надменност открито си присвояваха творческата сила на Бога, Твореца на всички неща (виж Приложението). От християните се изискваше под страх от смъртно наказание да изповядват вярата си в това ужасно, оскърбяващо Небето учение. Множествата, отказващи да се покорят, бяха предавани на изгаряне.

В тринадесетото столетие бе въведено най-ужасното от всички папски мъчения - инквизицията. Князът на тъмнината работеше заедно с водителите на папската йерархия. Ангелите му владееха тайните мисли на безбожните хора, но невидимо сред тях присъстваше Божия ангел. Той записваше ужасния доклад на неправдивите им декрети и пишеше историята на дела, твърде ужасни, за да се появят пред човешки очи. „Великият Вавилон“ се „опиваше от кръвта на светите“. Обезобразените тела на милиони мъченици викаха към Бога за отмъщение срещу тази отстъпническа сила.

Папството беше станало световен деспот. Крале и императори се прекланяха пред едиктите на римския понтифекс. Временната, както и вечната участ на хората, изглеждаше, че е в негова власт. В продължение на стотици години ученията на римокатолическата църква са били всецяло и безусловно приемани, обредите ѝ - благоговейно изпълнявани, празниците ѝ - всеобщо съблюдавани. Нейното духовенство бе почитано и щедро подкрепяно. Никога по-късно не е достигала по-голяма почит, великолепие и власт.

Но „обедното величие на папството бе времето на среднощния мрак на света“ (*Дж.А.Уайли. История на протестантството. Кн.1, гл.4*). Свещените писания бяха почти непознати не само на народа, но и на свещениците. Както фарисеите в древността, така и папските водители мразеха светлината, която би открила греховете им. Божият закон - образецът, веднъж премахнат, им даваше възможност да упражняват властта си и да се отдават на пороци без ограничения. Измама, алчност и разврат се ширеха. Хората не трепваха пред каквото и да било престъпление, стига да можеха чрез него да спечелят богатство и обществено положение. Палатите на папите и прелатите ставаха сцени на най-низък разврат. Някои от управляващите понтифекси се бяха провинили в такива възмутителни престъпления, че светските управници се стремяха да ги лишат от църковен сан като крайно нечисти изроди, които не могат да бъдат повече търпени. В продължение на столетия Европа не постигна никакъв прогрес в областта на науката, изкуството или цивилизацията. Морална и духовна парализа бе сковала християнството.

Състоянието на света под римската власт представляваше ужасно и поразително изпълнение на думите на пророк Осия: „Людете Ми загинаха от нямане знание. Понеже ти отхвърли знанието, то и аз отхвърлих тебе... понеже ти забрави закона на твоя Бог, то и Аз ще забравя твоите чада“. „...няма вяност, нито милост, нито знание за Бога по земята. Друго няма освен клетва, лъжа и убийство, кражба и прелюбодейство; разбиват къщи и кръв допира до кръв“ (Осия 4:6,1-2). Такива бяха резултатите от отстраняването на Божието слово.

Божият закон е непроменен

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчегът на Божия завет“ (Откр.11:19). Ковчегът на Божия завет се намира в Светая Светих - второто отделение на светилището. В службата на земния храм, провеждаща се по „образ и сянка на небесните неща“, това отделение се отваряше само на Великия умилюстителен ден за очистване на светилището. Ето защо през 1844 г. известието, че Божият храм на небето е отворен и се вижда ковчегът на Неговия завет, посочва отварянето на Светая Светих на небесното светилище, когато Христос влиза там, за да извърши заключителното дело на изкуплението. Последвалите с вяра своя велик Първосвещеник, започнал службата Си в Светая Светих, видяха ковчега на Неговия завет. Като разучиха въпроса за светилището, те разбраха промяната на службата на Спасителя и видяха, че сега Той служи пред Божия ковчег, застъпвайки се с кръвта Си за грешниците.

В ковчега в земното светилище се намираха двете каменни плочи, на които бяха записани предписанията на Божия закон. Той беше просто място за съхраняване на плочите на закона, а присъствието на Божествените предписания му придаваше стойност и святост. Когато Божият храм на небето се отвори, видя се ковчегът на Неговия завет. Вътре в Светая Светих на небесното светилище се пази свято Божественният закон - законът, изговорен от самия Бог сред гръмотевиците на Синай и написан със собствения Му пръст на каменните плочи.

Божият закон в небесното светилище е великият оригинал, точното копие на предписанията, записани върху каменните плочи и отбелязани от Мойсей в

Петокнижието. Онези, които можаха да разберат този важен въпрос, разбраха и святия, непроменен характер на Божествения закон. Разбраха както никога дотогава силата на думите на Спасителя: „Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине...“ (Матей 5:18). Тъй като Божият закон е откровение на Неговата воля, копие на Неговия характер, той трябва да пребъдва вечно „на небето“ като верен свидетел. Нито една заповед не е анулирана; нито точка, нито дори чертичка от закона не е променена. Псалмистът казва: „Господи, Твоето слово е утвърдено на небето до века“. „Всичките Му заповеди са непоколебими, утвърдени са до вечни векове“ (Пс. 119:89, 111:7-8).

В самото сърце на Декалога - Десетте заповеди, се намира четвъртата заповед, така както бе оповестена първоначално: „Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти. Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден Си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:8-11).

Божият Дух повлия на сърцата на онези, които изучаваха Неговото Слово. Те се убедиха, че несъзнателно са престъпвали това предписание, като са пренебрегвали почивния ден на Твореца. Започнаха да проверяват основанията за почитането на първия ден от седмицата вместо деня, осветен от Бога. Не можаха да намерят никакви доказателства от Свещеното писание, че четвъртата заповед е била премахната или че съботният ден е бил променен. Благословиението, освещавало още отначало седмия ден, никога не е било отнето. Искрено бяха търсили да разберат Божията воля, за да я изпълняват. А сега, като се видяха престъпници спрямо Неговия закон, скръб изпълни сърцата им и те доказаха верността си към Бога, като започнаха да пазят съботата свята.

Бяха направени много сериозни усилия, за да се събори тяхната вяра. Всеки можеше да види, че ако земното светилище е било само отпечатък, образ или образец на небесното, то и законът, съхраняван в земния ковчег, е точно копие на закона в небесния ковчег; и че приемането на истината за небесното светилище включваше и признаването на изискванията на Божия закон, а заедно с това, че четвъртата заповед е част от него, и задължителността на съботата. Тук се криеше тайната на жестокото и решително противопоставяне срещу хармоничното обяснение от писанията, разкриващо службата на Христос в небесното светилище. Някои хора се опитваха да затворят вратата*, която Бог беше отворил и да отворят вратата**, която Той бе затворил. Но „Който отваря и никой няма да затваря, и затваря и никой не отваря“ бе заявил: „...Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори“ (Откр. 3:7-8). Христос бе отворил вратата, т.е. бе започнал службата в Светая Светих. Светлина се излъчваше от тази врата и четвъртата заповед бе показана като част от съхранявания в небесното светилище закон. Човек не можеше да премахне установеното от Бога.

Приелите светлината относно застъпническата служба на Христос и вечната валидност на Божия закон откриха, че това бяха истините, посочени в Откр. 14 гл. Вестите от тази глава съдържат едно тройно предупреждение (виж Приложение-

* На Светая Светих.

** На Светая.

нието), което трябва да пригответи жителите на земята за второто идване на Господа. Съобщението: „...настана часът, когато Той ще съди“ посочва заключителното дело на Христовата служба за спасението на хората. То оповестява истината, която трябва да бъде прогласена до момента, когато посредническата служба на Спасителя ще престане и Той се завърне на Земята, за да вземе Своя народ при Себе Си. Съдът, започващ от 1844 г., трябва да продължи, докато бъдат разгледани и решени случаите на всички живи и мъртви. Следователно ще продължи до края на благодатното време. За да бъдат хората приготвени да устоят на съда, вестта им заповядва: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава... и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“. Резултатът от приемането на вестта е показан чрез думите: „Тук са тези, които пазят заповедите Божии и вярата Исусова“ (Откр. 14:2 - ЦП). За да бъдат хората приготвени за съда, необходимо е да пазят Божия закон. Той ще бъде образецът или мерилото за оценяване на характера в съда. Апостол Павел заявява: „...които са съгрешили под закон, под закона ще бъдат съдени... в деня, когато Бог чрез Исуса Христа ще съди тайните дела на хората...“, и добавя, че „законоизпълнителите ще бъдат оправдани“ (Римл.2:12-16). Вярата е жизнено важна при пазенето на Божия закон, защото „без вяра не е възможно да се угоди Богу“. „И всяко, което не бива от вяра, грях е“ (Евр.11:6; Римл.14:23 - ЦП).

Чрез първия ангел хората са призовани да се боят от Бога, да Му отдават слава и да Му се поклонят като на Творец на небето и земята. За да изпълнят това, трябва да бъдат послушни на Неговия закон. Мъдрецът казва: „Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека“ (Екл.12:13). Никакво богослужение не може да задоволи Бога, ако няма послушание на Неговите заповеди „...защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди.“ „Който отклонява ухото си от слушане закона, на такъв самата му молитва е мерзост“ (1Йоан 5:3; Пр.28:9).

Задължението да се покланяме на Бога се основава на факта, че Той е Творецът, Комуто съществата дължат живота си. И навсякъде в Библията, където Неговите изисквания за почит и поклонение са представени по-големи от изискванията към езическите богове, там винаги се цитира доказателство за творческата Му мощ. „Защото всичките богове на племената са нищожества, а Йехова е направил небесата“ (Пс.96:5). „И тъй, на кого ще ме уподобите, та да му бъде равен? - казва Светият. Дигнете очите си нагоре, та вижте кой е създал тия светилища...“ „Защото така казва Господ, Който сътвори небето, Тоя Бог, Който създаде земята, направи я и я утвърди; ...Аз Съм Господ и няма друг“ (Исаия 40:25-26; 45:18). Псалмистът казва: „Познайте, че Господ е Бог; Той ни е направил и ние сме Негови.“ „Дойдете да се поклоним и да припаднаем, да коленичим пред Господа, нашия Създател“ (Пс.100:3, 95:6). И святите същества, които се покланят на Бога в небето, заявяват като причина за поклонението, което Му дължат следното: „Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила, защото Ти си създал всичко...“ (Откр.4:11).

В Откр. 14 гл. хората са поканени да се поклонят на Твореца. Пророчеството ни представя една група хора, които подтикнати от тройната вест пазят Божиите заповеди. Една от тези заповеди посочва пряко Бога като Творец. Четвъртата заповед заявява: „...седмия ден... е събота на Господа твоя Бог..., защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изм.20:10-11). По-

нататък Господ казва за съботата, че тя е „знак..., за да познаете, че Аз Господ съм ваш Бог“ (Езекиил 20:20). И даденото основание за това е: „Защото в шест дена направи Господ небето и земята, а на седмия ден Си почина и се успокои“ (Изх.31:17).

„Важността на съботата като паметник на сътворението се състои в това, че тя постоянно представя пред погледа ни истинската причина, поради която дължим поклонение на Бога“ - защото Той е Творецът, а ние сме Неговите творения. „Следователно съботата лежи в самите основи на Божественото поклонение, защото ни учи на великата истина по най-поразяващ начин и никоя друга наредба не прави това. Истинската причина за поклонение на Бога не само в седмия ден, но и за всяко поклонение и богослужение, се открива в различието между Твореца и Неговите творения. Този велик факт никога не може да остарее или да стане старомоден и не трябва да се забравя никога“ (Дж. Н. Андрюс. *История на съботата*. Гл.27). Точно за да бъде истината винаги в съзнанието на човека, Бог установи съботата в Едем и докогато фактът, че Той е наш Творец продължава да бъде основание, за да Му се покланяме, дотогава и съботата ще продължава да бъде Негов знак и спомен. Ако тя беше спазвана от всички хора, мислите и чувствата им щяха да бъдат насочени към Твореца - обект на поклонение и почит, и нямаше да съществува нито един идолопоклонник, атеист или невярващ. Пазенето на съботата е знак на вяност към истинския Бог, Който „направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях“. От това следва, че вестта, заповядваща на хората да се покланят на Бога и да пазят Неговите заповеди, ще изисква от тях специално спазването на четвъртата заповед.

В противоположност на тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата на Исус, третият ангел посочва друга група хора, срещу чиито заблуди е изговорено тържествено и страшно предупреждение: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв...“ (Откр.14:9-10). За да се разбере вестта е необходимо правилно обяснение на използваните тук символи. Какво е представено чрез звяра, образа, белега?

Пророческата верига, в която се намират тези символи започва от Откр. 12 гл. със змея, който се опитваше да унищожи Христос при раждането Му. Казва се, че змеят е Сатана (Откр.12:9); той подбуди Ирод да осъди Спасителя на смърт. Но главното оръдие, чрез което воюваше срещу Христос и Неговия народ през първите столетия от християнската епоха, бе Римската империя, чиято преобладаваща религия бе езичеството. Така, на първо място змеят представлява Сатана, а в друг смисъл е и символ на езическия Рим.

В 13 гл. (ст. 1 до 10) е описан друг звяр, подобен „на леопард“, на когото „змеят даде... силата си, престола си и голяма власт“. Този символ, както повечето протестанти вярват, представлява папството, наследило силата, седалището и властта, принадлежали някога на древната Римска империя. За приличащия на леопард звяр се заявява: „И даде му се да говори и с устата си горделиво и богохулно... И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му, па и ония, които живеят на небесата. И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ“. Това пророчество, почти идентично с описанието на малкия рог от Даниил 7 гл., съвсем безспорно и очевидно сочи папството.

„Даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца“ и продължава пророкът: „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена“, и пак добавя: „ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит“. Четиридесет и два месеца са равни на „време и времена, и половин време“, три години и половина и хиляда двеста и шестдесет дни от Даниил 7 глава - времето, през което папството трябваше да потиска Божия народ. Периодът, както бе заявено и в предишните глави, започва с установяването на папството в 538 г.сл.Хр. и завършва в 1798 г. По времето, когато то бе съкрушено и папата - пленен от френската армия, папската власт получи смъртоносна рана. Тогава се изпълни пророчеството „ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде“.

Тук точно се въвежда и друг символ, Пророкът казва: „И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога, прилични на агнешки“ (Откр.13:11). Както видът на този звяр, така и начинът на въздигането му показват, че нацията, която той посочва, е различна от отбелязаните чрез предишните символи. Великите царства, управлявали света в миналото, са представени от пророк Даниил като хищни зверове, появили се, когато „четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море“ (Даниил 7:2). В Откр. 17 глава един ангел обясни, че водите представляват „люде и множества, народи и езици“ (Откр.17:15). Ветровете са символ на борба, на война. Четирите небесни ветрища, които бушуват над голямото море, символизират страшните сцени на завоевания и революционни промени, чрез които царствата са постигнали властта си.

Но звярът с рога, подобни на агнешки, бе видян, че „възлизаше от земята“. Вместо да завладее други държави, за да установи там властта си, представената по този начин нация трябва да се появи в територия, необитавана до момента и да се издигне и развие постепенно и мирно. Следователно тя не би могла да се появи измежду народите на стария свят, пренаселен с нападащи се и воюващи помежду си националности - неспокойното море от „племена, люде, народи и езици“. Трябва да се търси в западния континент.

Коя нация в Новия свят през 1798 г. се бе издигнала и увеличила властта си, обещавайки да стане велика и силна и привличайки вниманието на целия свят? Приложението на символа е неоспоримо. Една единствена нация отговаря на особеностите на това пророчество; то посочва безпогрешно Съединените американски щати. Мисълта на боговдъхновения писател, дори с почти същите думи, е била несъзнателно и многократно цитирана от оратори и историци в описанията им за възникването и развитието на този народ. Звярът бе видян да „възлиза“ от земята, а според преводачите употребената тук дума „възлиза“ означава буквално „израствам или пониквам като растение“. Както вече видяхме, тази нация трябва да възникне на територия, необитавана преди това. Описвайки появяването на Съединените щати, виден писател говори за „тайната на тяхното появяване от нищото“ и казва: „като мълчаливо семе поникнахме ние и станахме империя“ (Таунзънд. *Новият свят, сравнен със Стария, с.462*). Един европейски вестник от 1850 г. пише за Съединените щати като за чудна империя, „появила“ се и „всред мълчанието на земята ежедневно увеличаваща своята мощ и гордост“ (*The Dublin Nation*). В сказка върху пилигримите*, основали тази нация, Едуард Евърет заяви: „Те потърсиха уединено място, безопасно поради своята неизвестност и сигурно

* Дедите поклонници.

поради своята отдалеченост, където малката църква от Лайден би могла да се радва на свободата на съвестта. Вижте пространните области, над които чрез мирно завоевание... те разнесоха знамената на кръста!“ (Реч, произнесена в Плимут. Масачузетс, 22.12.1824 г.).

„И имаше два рога, прилични на агнешки.“ Подобните на агнешки рога, подсказват младост, невинност и благородство. Символизират сполучливо естеството на Съединените щати, когато пророкът ги видя да „възлизат“ в 1798 г. Християните заточеници, първи избягали в Америка, търсеха убежище от царското потисничество и свещеническата нетолерантност. Решиха да установят управление, широко базиращо се на гражданската и религиозната свобода. Декларацията на независимостта прогласява великата истина, че „всички хора са сътворени равни“ и са надарени с неотменимото право на „живот, свобода и стремеж към щастие“. Конституцията гарантираше на народа правото на самоуправление, осъществявано от избрани с всенародно гласуване представители, които да съставят законите и да ги прилагат. Гарантирана бе свободата на религията, като се позволяваше всеки човек да се покланя на Бога според изискванията на собствената си съвест. Републиканството и протестантизмът станаха основните принципи на нацията. Именно в тях се корени тайната на нейната мощ, благополучие и напредък. Потиснатите и потъпканите от целия християнски свят се отправиха към тази страна с интерес и надежда. Милиони потърсиха нейните брегове и Съединените щати се издигнаха до място, поставящо ги всред най-мощните нации на земята.

Но звярът с подобни на агнешките рога „говореше като змей. Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла..., като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който бе ранен от сабята и оздравя“ (Откр.13:11-14).

Рогата, подобни на агнешки, и змеевият глас на този символ посочват едно поразително противоречие между изповеданието и начина на действие на така представената нация. „Говоренето“ на една нация, това е дейността и решенията на нейните законодателни и съдебни власти. Чрез тях тя ще опровергава либералните и мирни принципи, поставила някога в основата на своята политика. Пророчеството, че ще говори „като змей“ и ще упражнява „всичката власт на първия звяр“ предсказва ясно развитието на дух на нетолерантност и преследване, който ще бъде проявен от силите, представени от змея и подобния на леопард звяр. А изявлението, че звярът с двата рога „принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр“ подсказва, че тази нация ще използва властта си, за да принуждава насилствено към съблюдаване на дадена практика на почит към папството.

Такова действие би било в пълно противоречие с принципите на управление, с духа на свободните институции, с недвусмислените и тържествени изявления на декларацията за независимостта и с Конституцията на Съединените щати. Основателите на нацията постъпиха мъдро, като решиха да предотвратят използването на светска власт от църквата и произтичащите от това последици - нетолерантност и преследване. Според Конституцията „Конгресът няма да издава закон в полза на дадена религия или да забранява свободното изповядване на която и да е религия. Също така „религията в Съединените щати никога няма да бъде условие за назначения на държавна или отговорна служба“. Само при явното

нарушаване на тази защитна стена на националната свобода може да бъде наложено чрез гражданските власти каквото и да било религиозно съблюдаване. Но противоречието на подобно действие не е по-голямо от представеното в символа. Именно звярът с агнешките рога - на вид чист, благороден и безвреден, говори като змей.

„...казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра...“ Тук ясно е посочена форма на управление, при която законодателната власт се намира в ръцете на народа - извънредно сполучливо доказателство, че Съединените щати са нацията, означена от пророчеството.

Но какво е „образът на звяра“? И как ще бъде направен? Прави го двурогият звяр и представлява образ на първия звяр. Също е наречен образ на звяра. Следователно, за да научим какъв е образът и как трябва да бъде направен, ние трябва да разучим характерните черти на самия звяр - папството.

Когато първата църква се поквари, като се отдели от простотата на Евангелието и прие езическите обреди и обичаи, тя загуби духа и силата на Бога. За да контролира съвестта на хората, потърси подкрепата на светската власт. Резултатът бе папството - църквата, която контролираше държавната власт и я използваше, за да прокара собствените си планове, особено относно наказването на така наречените „ереси“. За изграждането на образа на звяра в Съединените щати, религиозната власт така трябва да контролира гражданското управление, че църквата да използва държавната власт, за да постигне собствените си цели.

Църквата винаги, когато е спечелвала светска власт, я е употребявала, за да наказва отклоненията от нейните учения. Протестантски църкви тръгнали по стъпките на Рим в съюз със светските власти са проявявали подобно желание да ограничават свободата на съвестта. Пример за това са продължилите дълго време преследвания на другOVERците от англиканската църква. През XVI и XVII в. хиляди проповедници, които не споделяха ученията на официалната църква, бяха принудени да напуснат църквите си, а много други както пастири, така и членове, изтърпяха наказания, затвор, изтезания и мъченическа смърт.

Именно отстъпничеството стана причина ранната църква да потърси помощта на гражданската власт и по този начин подготви пътя за развитието на папството - звяра. Апостол Павел каза, че първо ще има „отстъпление“ и тогава ще „се яви човекът на греха“ (2Сол.2:3). Така отстъплението в църквата ще приготви пътя за появяването на образа на звяра.

Библията обяснява, че преди идването на Господа ще настане религиозен упадък, подобен на съществуващия в първите столетия. „...в последните дни ще настанат усилни времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприязнители на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му“ (2Тимотей 3:1-5). „А духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения...“ (1Тимотей 4:1). Сатана ще действа с „всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата“. И всички, които „не приеха да обичат истината, за да се спасят“, ще бъдат оставени да приемат „заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа“ (2Сол.2:9-11). Когато бъде достигнато това състояние на безбожност, ще последват и същите резултати, както в първите столетия.

Според мнозина голямото различие на вероизповеданията в протестантските църкви е решително доказателство, че никаква сила не може да ги принуди да постигнат единство. Но сред църквите, изповядващи протестантската вяра, от години съществува силен и постоянно нарастващ стремеж към обединение, основано на някои общи точки от доктрините. За да се постигне такова единство, необходимо е да не се повдигат въпроси, по които не всички са единодушни, колкото и важни да изглеждат от библейска гледна точка.

Прочутият американски оратор Чарлс Биичър в една своя проповед от 1846 г. заяви, че духовенството на „евангелските протестантски общества“ се формира „от самото начало не само под тежкия гнет на чисто човешки страх, но диша, живее и се движи в едно покварено още в корените състояние на нещата и всеки час трябва да апелира към всички долни елементи на естеството си, за да заглуши истината и да превие колене пред мощта на отстъпничеството. Нима не стана същото с римската църква? Не започваме ли нейния живот? И какво виждаме пред себе си? Друг всеобщ събор! Световна конвенция! Евангелски съюз и всесветско вероизповедание!“ (*проповед върху „Библията - достатъчно верую“, изнесена във Форт Уайн, щата Индиана на 22.02.1846 г.*). Когато това се постигне, само една крачка ще дели пълното единство от употребата на сила.

Когато ръководните църкви на Съединените щати, обединени около доктринални точки, общи за всички, повлияят на държавата да наложи изискванията им и да подкрепи нарежданията им, тогава протестантска Америка ще е изградила един образ на римската йерархия и налагането на граждански наказания над другоявяращите ще бъде неизбежната последица.

Звярът с двата рога ще принуждава „всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име“ (Откр.13:16-17). Предупреждението на третия ангел е: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв...“ „Звярът“, споменат в тази вест, поклонението на който се налага принудително от двурогия звяр, е първият или подобният на леопард звяр от Откр. 13 гл. - папството. „Образът на звяра“ представлява онази форма на отстъпилия протестантизъм, която ще се е развила, когато протестантските църкви потърсят помощта на държавната власт, за да наложат своите учения. Сега остава още да определим „белега на звяра“.

След предупреждението срещу поклонението на звяра и неговия образ пророчеството заявява: „Тук са тези, които пазят заповедите Божии и вярата Исусова“. Понеже пазещите Божиите заповеди са представени като противоположни на покланящите се на звяра и на неговия образ и приемат неговия белег, следва, че спазването на Божия закон, от една страна, и неговото нарушение, от друга, ще разграничават поклонниците на Бога от поклонниците на звяра.

Особената характеристика на звяра и на неговия образ е нарушаването на Божиите заповеди. Пророк Даниил казва за малкия рог - папството: „...ще замисли да промени времена и закони“ (Даниил 7:25). А Павел нарече същата сила „човека на греха“, който ще възвиси себе си над Бога. Едното пророчество е допълнение на другото. Папството би могло да възвиси себе си над Бога само чрез промяната на Божия закон. Всички, съзнателно спазващи така променения закон, отдават върховна почит на силата, извършила промяната. Такъв акт на

послушание спрямо папските закони би бил белег или знак на вяроност към папата, заел мястото на Бога.

Папството се е опитало да промени Божия закон. Втората заповед, забраняваща поклонението пред образи, е била изпусната от закона, а четвъртата е била така променена, че да заповядва съблюдаването на първия, вместо на седмия ден, събота. Но католиците твърдят, че втората заповед е пренебрегната, защото не е необходима, тъй като се включва в първата, и че те предавали закона точно така, както Бог възнамерявал да бъде разбран. Но това не може да бъде промяната, предсказана от пророка. Той е посочил съзнателна, нарочна промяна: „...ще замисли да промени времена и закони“. Промяната на четвъртата заповед точно отговаря на изпълнението на пророчеството. Защото единственият авторитет, претендиращ за нейната промяна, е църквата. Тук папската власт открито поставя себе си над Бога.

Докато Божиите поклонници ще бъдат особено разграничени по спазването на четвъртата заповед - тъй като тя е знакът за Неговата творческа мощ и свидетелстват, че Бог има право на човешко поклонение и почит - поклонниците на звяра ще се отличават чрез усилията си да премахнат възпоменателния ден на Твореца и да въздигнат на неговото място нареждането на Рим. Именно заради неделята (виж Приложението) папството повдигна за първи път арогантните си претенции. И първото прибягване до държавната власт бе, за да се наложи съблюдаването на неделята като „Господния ден“. Но Библията посочва седмия, а не първия ден като ден на Господа. Христос каза: „...Човешкият Син е Господар и на съботата“. Четвъртата заповед гласи: „...седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог“, а чрез пророк Исаия Господ го определи като: „Светия Ми ден“ (Марко 2:28; Изход 20:10; Исаия 58:13).

Често повтаряното твърдение, че Христос бил променил съботата, се опровергава от собствените Му думи. В планинската Си проповед Той каза: „Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пороците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се събдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство, а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство“ (Матей 5:17-19).

Протестантите обикновено признават, че Свещеното писание не представя никакъв авторитет, овластен да променя съботата. Това е изложено ясно в публикациите, издавани от Американското дружество за брошури и от Американския съюз на неделните училища. Едно от тези съчинения признава: „пълното мълчание на Новия завет относно каквато и да било изрична заповед за Сабат (неделя, първия ден от седмицата) или за особени правила за нейното спазване“ (Дордж Елиът. *Препъдващата събота*, с.184).

На друго място се казва: „До времето на Христовата смърт никаква промяна на деня не е била направена“, и „доколкото показва докладът, те (апостолите) не... дадоха никаква ясна заповед за изоставянето на седмия ден като събота и празнуването на първия ден от седмицата като събота“ (А.Е.Уофл. *Господният ден*, с.186-188).

Римокатолиците признават, че промяната на съботата е направена от тяхната църква и заявяват, че протестантите чрез съблюдаването на неделята признават нейната власт и авторитет. В „Католически катехизис на християнската

религия“ в отговор на въпроса кой ден трябва да се пази, ако искаме да бъдем послушни на четвъртата заповед, е дадено следното изявление: „По време на стария завет съботният ден трябваше да бъде освещаван; но църквата, наставена от Исуса Христа и ръководена от Божия Дух, е заменила съботата с неделята. Затова сега ние освещаваме първия, а не седмия ден. Сега неделята означава и е денят на Господа“.

Като знак за авторитета на католическата църква папските писатели цитират „самото действие на промяна на съботата в неделя, с която протестантите са съгласни..., защото чрез пазенето на неделята те признават властта на църквата да учредява празници и да заповядва тяхното спазване. В противен случай те биват обвинявани в грях“ (*Анри Тюбервил. Съкращения на християнската доктрина*, с.58). Тогава какво е промяната на съботата, ако не знак или белег за авторитета на римската църква - „белегът на звяра“?

Римската църква не се е отказала от домогванията си за върховно владичество. И когато светът и протестантските църкви приемат една сътворена от нея събота, като в същото време отхвърлят библейската събота, признават нейната дързост и воля. Може да се позовават на авторитета на преданието или на отците за извършването на промяната, но като вършат това, отричат самия принцип, който ги отделя от Рим, че „Библията и само Библията е религията на протестантите“. Папистът ясно вижда, че в случая те мамат себе си, като съзнателно си затварят очите пред фактите. Когато движението за принудителното налагане на неделята намира отзвук и бива благоприятно прието, той се радва, тъй като се чувства сигурен, че в края на краищата ще доведе целия протестантски свят под знамето на Рим.

Римокатолиците заявяват, че „съблюдаването на неделята от протестантите е знак на почит, който те отдават на авторитета на католическата църква“, колкото и да не им се иска това (*Монсеньор Сегюр. Откровен разговор за протестантството днес*, с.213). Пазенето на неделята от протестантските църкви е едно принудително налагане на поклонение пред папството, т.е. пред звяра. Разбиращите изискванията на четвъртата заповед и въпреки това избиращи да се поклонят на фалшивата вместо на истинската събота, отдават почит на силата, която я е учредила. А чрез акта на налагане на религиозно задължение от светската власт, самите църкви правят от себе си образ на звяра. Оттук следва, че натрапването на неделния празник в Съединените щати ще представлява принудително поклонение пред звяра и неговия образ.

И все пак християни от минали поколения са спазвали неделята, защото са предполагали, че по този начин празнуват библейската събота. А и днес във всяка църква, без да се изключва и римокатолическата, има християни, искрено вярващи, че неделята е отредената от Бога събота. Бог приема тяхната искреност и вярност към Него. Но когато съблюдаването на неделята бъде постановено със закон и светът получи пълна светлина по отношение на задълженията спрямо истинската събота, тогава всеки, който престъпва Божията заповед, за да послуша едно нареждане или предписание с не по-висок авторитет от този на Рим, ще почита папството повече от Бога. Той отдава поклонение на Рим и на силата, която е наложила въведена от Рим наредба. Покланя се на звяра и на неговия образ. Следователно, когато хората отхвърлят обявената от Бога наредба като знак на Неговия авторитет и на нейно място почитат избраната от Рим като белег на

Божият закон

Стар завет

I

„Да нямаш други богове освен Мене.“

II

„Не си прави кумир или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водите под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш; защото аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди.“

III

„Не изговаряй напразно името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му.“

IV

„Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.“

V

„Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог.“

VI

„Не убивай.“

VII

„Не прелюбодействай.“

VIII

„Не кради.“

IX

„Не свидетелствай лъжливо против ближния си.“

X

„Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му; нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти.“

Божият закон

Нов завет

I

„На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш.“

Матей 4:10

II

„Дечица, пазете себе си от идоли.“ „И тъй, като сме Божи род, не бива да мислим, че Божеството е подобно на злато или на сребро, или на камък, изработен с човешко изкуство и измишление.“

1 Йоан 5:21; Деян. 17:29

III

„...да се не хули Божието име и учението.“

1 Тимотей 6:1

IV

„...молете се да се не случи бягането ви зиме или съботен ден.“ „Съботата е направена за човека, а не човек за съботата; така щото Човешкият Син е господар и на съботата.“ „Защото нейде си е говорил за самия ден така: „И почина Си Бог на седмия ден от всичките Си дела... Следователно за Божиите люде остава една съботна почивка. Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си.“ „Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята...“

Матей 24:20; Марко 2:27,28; Евр. 4:4,9,10; Кол. 1:16

V

„Почитай баща си и майка си.“

Матей 19:19

VI

„Не убивай.“

Римл. 13:9

VII

„Не прелюбодействай.“

Матей 19:18

VIII

„Не кради.“

Римл. 13:9

IX

„Не лъжесвидетелствай“(ЦП).

Римл. 13:9

X

„Не пожелавай.“

Римл. 7:7

Законът на Бога променен от човека

I

Аз Съм Господ твоят Бог, да нямаш други богове освен Мене.

(Втората заповед е изпусната)

II (всъщност III)

Не вземай напразно името на Господа твоя Бог.

III (IV)

Помни да пазиш свято почивния ден.

(Съботната заповед е коренно променена)

IV (V)

Почитай баща си и майки си.

V (VI)

Не убивай.

VI (VII)

Не прелюбодействай.

VII (VIII)

Не кради.

VIII (IX)

Не свидетелствай лъжливо против ближния си.

IX (всъщност X, първа част)

Не пожелавай жената на ближния си.

X (всъщност X, втора част)

Не пожелавай богатата на ближния си.

„Общ католически катехизис“

„ВЪПРОС: Имате ли някакъв друг начин да докажете, че (Католическата) църква има власт да установява празници със заповед?

ОТГОВОР: Ако нямаше такава власт..., не би могла да замени пазенето на съботата, седмия ден, с пазенето на неделята, първия ден от седмицата - промяна, за която няма авторитет от Писанието.“ - Доктринален катехизис, с. 174 (римокатолически)

„Докажете ми единствено от Библията, че съм задължен да пазя неделята свято. В Библията няма такъв закон. Това е единствено законът на Святата католическа църква. Библията казва: „Помни съботния ден, за да го освещаваши“. Католическата църква казва: „Не. Чрез моята божествена власт аз премахвам съботния ден и ви заповядвам да пазите свято първия ден от седмицата. И ето! Целият цивилизован свят се прекланя в почтително послушание на заповедта на святата католическа църква“ - Томас Енрайт, председател, „Redemptorist College, Cansas City, Mo, Feb. 18, 1884 (Roman Catholic).

неговото върховно владичество, ще приемат знака на съюз с Рим - „белега на звяра“. И чак когато този въпрос бъде ясно изложен пред хората и те ще трябва да избират между Божиите заповеди и човешките заповеди, тогава упоритите в греха ще получат „белега на звяра“.

Във вестта на третия ангел се съдържа най-страшната заплаха, отправяна някога към човешки същества. Това трябва да е някакъв ужасен грях, след като предизвиква изливането на Божия гняв без милост. Хората не трябва да бъдат оставени в мрак по отношение на такъв важен въпрос. Предупреждението срещу този грях трябва да бъде разнесено по целия свят, преди да се излеят Божиите наказания, за да разберат всички причината за тях, и да им се даде възможност да ги избягнат. Пророчеството заявява, че първият ангел ще разнесе своята вест „на всеки народ и племе, език и люде“. Предупреждението на третия ангел, което е част от същата тройна вест, няма да бъде по-малко разпространено. В пророчеството се казва, че то се разгласява със силен глас от ангел, летящ посред небето и ще привлече вниманието на света.

При изхода от борбата цялото християнство ще бъде разделено на две големи групи - пазещите Божиите заповеди и вярата на Исус и покланящите се на звяра и на неговия образ и приемащи белега му. Макар че църква и държава ще обединят властта си, за да принуждават „всички малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“ да получат „белег на десницата или на челата им“ (Откр.13:16), все пак Божият народ не ще го приеме. Пророкът от Патмос вижда, „че тия, които бяха победили звяра и образа му, и числото на името му, стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи“. И пееха песента на Мойсея и на Агнето (Откр.15:2-3).